

Posudek vedoucího na bakalářskou práci Ivety Hankové

CANISTERAPIE. VYUŽITÍ PSA JAKO PROSTŘEDKU KE ZLEPŠENÍ KVALITY ŽIVOTA DĚTÍ S NEUROLOGICKÝMI PROBLÉMY

Autorka se ve své bakalářské práci zabývá velmi užitečným tématem – využitím canisterapie v České republice, zde konkrétně u dětí s neurologickými problémy. Sama autorka částečně vychází ze svých zkušeností s canisterapií, což ji umožňuje citlivý a hlubší vhled do dané problematiky. Při své práci prokázala notnou dávku samostatnosti, a to od samého začátku až po její závěr.

Práce sama je členěná na dvě části, v závěru je doplněná přepisy rozhovorů a záznamem zúčastněného pozorování (včetně několika fotografií). V teoretické části autorka čtenářům představuje využití zvířat, potažmo psů od historie až po současnost, seznamuje je stručně s jednotlivými typy terapeutických aktivit se zvířaty podle jejich obsahu i s jednotlivými druhy terapie podle zvířat, která se v terapii užívají. Zvláštní pozornost pak autorka věnuje samotným psům a možnostem jejich terapeutického, diagnostického i „kompenzačního“ využití. Text je přehledně strukturován do kapitol, je čtivý a srozumitelný, umožňuje vhled do problematiky i laické veřejnosti.

Další kategorií, kterou bychom měli v teoretické části práce nalézt, je kvalita života dětí s neurologickými problémy (s přihlédnutím k jejich hospitalizaci), kterou ale poněkud nelogicky nacházím v části praktické a která je podle mého názoru poněkud stručná. Větší pozornost by si podle mého názoru zasloužila také kategorie „kvalita života“. Uvítala bych i informaci, zda již ve světě proběhly některé výzkumy na téma vlivu canisterapie na dětské pacienty.

V praktické části autorka pokládá tři výzkumné otázky. Oceňuji, že se autorka snažila o větší plasticitu pohledu na daný problém tím, že ji zajímal z perspektivy nejen dětských pacientů, ale i jejich rodičů a zdravotnického personálu.

Výzkumná strategie i techniky sběru dat jsou podle mého názoru zvoleny vhodně, autorka neopomněla představit otázky používané v rozhovoru u všech tří zkoumaných skupin, resp. pro každou z těchto tří skupin soubor otázek vhodně modifikovala (zcela správně předpokládala jisté „limity“ u dětských pacientů, co se týče schopnosti introspekce i reflexe terapeutického působení psa). Poněkud přesněji by mohl být představeno kritérium výběru výzkumného vzorku (konkrétně u dětských pacientů), vymezení „starší a komunikativnější“ (s. 36) není jednoznačné. Stejně tak by si více prostoru zasloužilo pojednání o technice zúčastněného pozorování.

Autorka v další části představuje jednotlivé kategorie, jež vyplynuly ze získaných dat. Neopomíná ani vzájemné srovnání dat získané jak od jednotlivých skupin respondentů, tak ani srovnání dat získaných rozhovorem a zúčastněným pozorováním. Pro lepší přehlednost přikládá i tabulku se všemi kategoriemi, výsledky výzkumu jsou pak strukturovaně prezentovány v kapitole Shrnutí a v kapitole Diskuze provázány s aktuální situací canisterapie v České republice. Zde nechybí ani otázky, které byly tímto výzkumem odkryty a jejichž zodpovězením by se možná zvýšila šance na prosazování canisterapie v mnohem větší míře než doposud.

I přes uvedené připomínky práci doporučuji k obhajobě a hodnotím ji známkou 1 – 2, bude záležet na průběhu obhajoby.

V Praze dne 13. června 2009

Mgr. Eva Richterová